

I en Indigo 3000 i Skottland
maj 2000

av
Bengt Lidmalm

Skottland har alltid stått högt på önskelistan för besök. Att jag i tjänst hos Volvo varit i Glasgow och hållit ett föredrag på ett hotell en kväll för flera år sedan kan inte räknas som ett riktigt besök, hotellet kunde faktiskt varit varsomhelst. Av olika skäl har det "riktiga" besöket inte blivit av. Nu fick vi hjälp på traven, Indigo-ägaren Jan Sundell (ch nr 12) berättade på senhösten '99 att han och en kollega med respektive skulle åka dit i varsin öppen bil (Jans Indigo - såklart - och Pers Triumph Spitfire under renovering) och undrade om inte vi ville med. Bibi och jag behövde ingen betänketid utan tackade tacksamt ja omedelbart. Det är alltid lättare att säga ja om det är långt fram i tiden...

Per åtog sig att vara resebyrå (Ålgår'ns Travel Service). Upplägget blev så småningom att via Göteborg ta DFDS färja till Newcastle i England och sedan köra norröver en vecka med förbetalda hotell. Vi skulle få hotell-vouchers och en katalog med medverkande hotell så att vi kunde boka lämpliga hotell längs resans gång.

Några veckor före avresan hörde dock DFDS av sig och meddelade att färjan skulle på varv varför resan fick kortas av med 3 dygn....Tråkigt men vi hade inte precis några alternativ.

Hustru Bibi, våran Indigo (ch nr 16) och jag fanns redan i Göteborg (vi hade haft ett av många besök med intressenter att dra igång Indigo-tillverkningen igen, den här gången en amerikanare) varför vi skulle träffa de andra vid färjan klockan 9:00 söndagen den 14:e maj. Vi hade haft ett par veckor med fantastiskt sommarväder och det höll i sig även denna morgon.

När vi kom fram till Skandiahamnen kunde vi först konstatera att Princess of Scandinavia låg på plats och väntade på oss. Pers Triumph Spitfire var lite mindre så den såg vi sedan. Per och Helena hade just kommit. Per hade kört bilen 70 mil sedan renoveringen för att kolla att den verkligen fungerade. Alla fel som då dykt upp hade han fixat. Resan från Arvika hade tagit sin rundliga tid och krävt endast 2 kortare servicestopp. Helenas lilla röda resväska med diverse resedekaler och S-märke prydde bakluckans bagageräcke. Vi hade knappt kommit dit förrän Jan med hustru Birgitta svepte in. Det hade nog gått lite fortare för dem från Arvika....

Dags för incheckning, köande och sedan ombordkörning. Inga problem med rampen trots mycket låg bil. Bortsett från att Triumphens SU-förgasare behagade flöda när Per stannat. Nu är ju SU-förgasare som de är och åkomman gick snart över av sig själv.

När taxfree försvann inom EU lade DFDS om rutten så att Kristiansand skulle

anlöpas på vägen. Norge är ju inte med i EU varför taxfreeförsäljningen kunde fortsätta som förut. Dessutom fick man kunder till och från Norge. Pers Spitfire sorterades naturligtvis in i fel kö men misstaget uppdagades i tid så han slapp lämna oss i förtid.

Vi hade kostat på oss hytter på utsidan, dvs med fönster (ventil heter det visst på en båt) och det var mycket trevligt eftersom en stor del av resan företas i dagsljus. Resan tar 25 timmar dvs vi skulle anlända Newcastle 10:00 lokal tid. Restiden har också satt prägel på båten. Den är ursprungligen byggd för Tor Line och deras Englands-rutter. Den är mer båt än de hus på köl t ex Stena Line har. Skrovformen lär vara en direkt kopia av Bismarck. När båten byggdes var det vanligt att man siktade på farter uppåt 30 knop, bränslet var klart billigare på den tiden. Något oroande var dock det faktum att båten när den hette Tor Scandinavia vi två tillfällen utan förklaring girat vänster (babord, väl) utanför Långedrag och ränt upp på kobbar och skär. Skulle man klara av att hålla sig i farleden den här gången?

Vi tyckte i alla fall att det var mycket trevligt ombord. Inte ett moln på himlen och kav lugnt. Vi kunde njuta av naturscenerierna i skärgården utanför Göteborg.

Vi ville ha fisk till lunch men á la carte-matsalen saknade märkligt nog sådan varför det fick bli smörgåsbord. Där fanns i alla fall en del sillar och lite lax.

Klockan 17, efter en välkommen siesta, lade vi till i Kristiansand. Där lade en nya tidens färja ut strax efter vi anlänt. Vi fanns väl snarast på en gamla tidens färja. Den nya var ett typiskt italiensk aluminiumbygge för höga farter med vattenjetdrivning. Den skulle gå till Jylland.

Kristiansand är känd för sina vita stad, den äldre delen som består av enbart låga trähus. Hamnen där vi låg var i den nyare delen som såg ut som städer gör mest. Då stoppet skulle vara kort fick vi tyvärr inte gå i land.

Middagen avåts i á la carte-matsalen. Menyn var ganska lockande med flera intressanta rätter. Man kan väl säga att de var som bäst på menyn....Köket var mycket försiktigt med kryddor. Jag tror mig ha hört någon gång att norrmän är sparsamma med smaksättning. Kanske detta var en marknadsanpassning? Scampi med vitlök kunde jag bara inte missa och jag var inte ensam. Döm om vår förvåning när vi fick några helt smaklösa och dessutom kalla minikräftstjärter! Tournedon var dock OK, den kunde vi krydda själva. Campo Viejon kom buteljerad från Spanien så den kunde inte ha marknadsanpassats som tur var.

Frukostbuffén var bra. Marknadsanpassningen till England med bacon, korv och äggröra satt bra.

Ilandkörningen blev mer komplicerad än när vi körde ombord. Med hjälp av liggande personer, otaliga stopp och plankstumpar kom vi iland med ljuddämparna på plats.

Tack vare EU kunde vi nu komma in i England utan de sedvanliga oändliga köerna, blankettifyllande och förhör. Nu var det bara att köra rakt in. Hur man fångade in norrmännen var något oklart. Hursomhelst så samlade vi ihop vår lilla grupp strax efter färjterminalen. Vädret var nu "växlande molnighet" varför cabbarna fick förbli nerpackade.

Första dagsetappen hade vi spikat tidigare, vi skulle till Edinburgh i Skottland. Det var inte så långt, knappt 20 mil, utan vi skulle kunna ha tid för lite avstickare. Vi hade frågat ombord på färjan om det fanns någon särskild väg att rekommendera. Vi fick svaret att det inte fanns något särskilt men att de flesta valde kustvägen så det gjorde vi också. Inte bara det, vi kunde se på kartan att det på flera ställen gick mindre vägar ändå närmare kusten än A1:an så vi bestämde oss för att titta närmare på dem.

Då Spitfiren endast var försedd med 55 hästar under huven mot Indigo-bilarnas 204 fick den ta täten. Per vid ratten och Helena bakom kartboken. Det gick mycket bra ända till den första rondellen där vi missade en vänstersväng. Industriområdet var också trevligt liksom den man som dirigerade oss rätt igen.....Nåväl, snart var vi ute på rätt väg igen på kurs norrut. Bitvis fyrfiligt och med många rondeller. Snart körde vi ivrigt vinkande om några cyklister vi talat med på färjan. Triumphens takt gjorde att vi någon gång oroade oss för att cyklisterna skulle komma ikapp. Det var tal om många omkörningar - men inte av oss - snarare var det alla möjliga fordon inklusive lastbilar som skulle om oss

Det var skönt när Triumphen i en rondell blinkade höger och vi följde skyltar med Coastal Route in på smala, fina och kurviga vägar. Det var som Jan sade vid ett tillfälle: "det är som att åka i ett dike". Häckarna omgav oss. Här gällde det att komma ihåg att vi körde vänstertrafik! Vi körde igenom många små, idylliska byar. Mängden får på fälten var påfallande. En av byarna, Alnmouth, låg längst ut mot vattnet så vi gjorde en avstickare dit. Vi stannade till vid stranden just vid golfklubbens klubbhus. Söderut var det fin sandstrand medan golfbanan bredde ut sig norrut på gröna strandängar.

In i bilarna igen och tillbaka mot vägen som ledde norrut. Efter diverse avtag åt olika håll på småvägarna bland alla ängar med får och solen ibland i misstänkt riktning (i ögonen i stället för i ryggen) kom vi ut på A1:an som vi körde åt rätt håll, dvs norrut med solen i ryggen. En notering på kartan att det fanns en ö, Holy Island, som bara kunde nås vid ebb lockade till besök. Vi hittade den och möttes av en samling bilar vid fastlandet där man stod och tittade på vattnet som sakta steg. Jag kunde naturligtvis inte låta bli att köra så långt ut att bilen stod i ungefär 1 dm djupt vatten. Hoppas det blev bra bilder!

Nu var vi hungriga och mindes en pub där vi tog av från A1 mot Holy Island och bestämde oss för lunch där. Det visade sig vara en mycket trevlig pub med olika avdelningar på engelskt vis. Den hette Plough Hotel. Vi intog matsalen och snart kunde vi avnjuta diverse olika rätter nerskölda av engelsk lager. Själv tog jag fish and chips. Det kändes som läge för det. Det var inte fel! Där kunde de andra sitta med sina kycklingar och annat.

Stärkta drog vi vidare norrut på A1:an. Vi tog snart av på smalare vägar igen. Vi åkte igenom den gamla staden Berwick-upon-tweed. En stad fylld av gamla murar med hamnen där River Tweed rinner ut.

En stump A1 igen förde oss nästan omärkligt över gränsen till Skottland. Av igen för att se vad Dunbar var för något. Det blev inte så mycket mer än tankning av Spitfiren under tak medan en skur drog över. Ytterligare någon mindre regnskur fick vi känna på men cabbarna förblev nerpackade.

Vi följde Coastal trail och stannade till igen vid en ruin nära havet. De 4 pund man ville ha i inträde per person höll oss utanför Cantallon Castle från 1300-talet. Det var ju inte mer än en urblåst stenhög! Vi kunde på håll se en hög ö utanför kusten. Den såg helt karg och ogästvänlig ut men mitt på sidan av den på en klipphylla låg en stor kyrka! Mycket märkligt och värt ett foto. The Bass Rock hette den visst.

Nu närmade vi oss Edinburgh. Vi hade bokat in oss på Cairn hotell. Vi visste att det skulle ligga ganska centralt. Efter diverse letande med regnet hotande hela tiden hittade vi det i tid. Det låg på en sidogata från en större, London Road. Man hade inget garage utan det var gatan utanför som gällde. Omsättningen på platser var hög och snart hade vi alla 3 varsin. Hotellet var väl inte någon höjdare men det var ju bara för en natt och läget utmärkt med gångavstånd från absoluta centrum.

Snart var vi ut på promenad mot centrum. Bara några kvarter bort kom vi upp på Princess Road som visade sig vara den absoluta huvudgatan, åtminstone i

den nyare delen. Här fanns officiella byggnader, Hotel Balmoral (det så något bättre ut än vårt) och muséer. På södra sidan av gatan bredde en park ut sig och på den andra sidan av parken kunde vi beundra den gamla delen av staden med sina urgamla byggnader. I bortersta änden av den gamla delen kunde vi se Edinburgh Castle högt upp, känt för sina parader.

Ett pubbesök gav nödvändig näring för promenaden. Den kryddades också av en säckpipeblåsare, naturligtvis iklädd kilt, vid parken. Tidigt hade Jan hävdat idén att äta italienskt. Av någon anledning mötte det inget som helst motstånd, inte ens från mig som brukar hävda att man skall äta och dricka det landet har att bjuda. Det finns ju gränser. Det enda ställe i världen jag sett skotska restauranger utanför Skottland är i London. England är väl det enda land i världen där det skotska köket kan ha en chans och det är bara tack vare en image av bra kött. En middag på en italiensk restaurang kan ju aldrig bli fel. Italienska ser man ju faktiskt över hela världen i snart sagt varje ort. Kanske beroende på att det italienska köket är bra.... Vi fick hjälp att hitta en. Det visade sig att det låg 3 stycken på rad i riktning mot vårt hotell. Vi valde den tredje, Roma tror jag den hette, och inte blev vi missnöjda. Maten och vinet var utsökt. Kaffet och grappan hade heller inga defekter.

Morgonen därefter samlades vi för en utsökt frukost. Naturligtvis engelsk med bacon och ägg. Här har vi faktiskt en maträtt som engelsmännen fått ut i världen! Nu skulle för denna dag våra vägar skiljas åt. Birgitta, Helena, Jan och Per skulle titta på Edinburgh Castle medan Bibi och jag skulle hälsa på några vänner som fanns i trakten. Vi skulle sedan träffas igen på kvällen i Pitlochry uppe i bergen mot mitten av Skottland.

Bibi och jag styrde rakt västerut genom Edinburgh och hittade så småningom A90 som vi skulle följa en bit. Edinburgh visade sig vara stort och det dröjde ett bra tag innan vi var ur stadsbebyggelsen. Många fina villor åt det håll vi åkte med en fin utsikt över viken Firth of Forth. Där the Forth Bridge gick över viken fortsatte vi på A904 västerut. Vi skulle ta av först på nästa bro. Vackert grönt på slutningen mot viken. Ända till Grangemouth som visade sig vara ett enormt raffinaderiområde för BP. Snart kom vi till Kincardine Bridge som vi skulle över. Det var en smal, gammal stålkonstruktion som ledde oss till byn Kincardine.

Det var just till orten Kincardine i Fife vi skulle. Där bor våra förra grannar i Spanien, David och Judy Pratt. David mötte oss i sin Jagga vid första rondellen och sedan var det bara en minut till deras fina villa. Han är byggmästare själv och kvaliteten på huset visade att han gjorde ett bra jobb. Då detta var på förmiddagen och vi snart skulle iväg blev det inga större utsvävningar. David

har varit en framstående snooker-spelare varför ett av rummen var hans med ett enormt och fantastiskt utsirat bord. Det finaste i Skottland sade David. Det var mycket intressant att få se ett skotskt hem inifrån. Vi förvånades kanske över att det var få tavlor på väggarna. Annars mycket fint, stora rum, en vacker, utsirat trätrappa till andra våningen en fantastiskt vacker öppen spis med dekor i gjutjärn och med gaseldning prydde vardagsrummet där vi satt. Det är alltid roligt att få se sina vänner i sin hemmiljö. De kunde berätta om flera intressanta resor man gjort sedan vi senast sågs. Bl a hade man flugit med Ryan Air till Paris för £8!

Pitlochry väntade många mil bort och vi hade ytterligare vänbesök att göra, därför blev det ett snart ”på återseende”. Nu var det nordsidan av viken Firth of Forth och österut som gällde. Först väg A985 och sedan A994 till Dunfermline och vidare på A92. Denna följde vi till Kircardly där vi växlade in på A915 med riktning St Andrews. Snart tog vi över på kustvägen och passerade bl a Leven. Vägarna var nu mycket vackra och smala. Omgivna av stengärdsgårdar överallt. Åkrar och fält var också hela tiden omgärdade av stenmurar. Och dessa ständiga får överallt.

Vi skulle hälsa på Jean, systemen till Bibis bästa väninna från vår USA-tid. Jean hade vi träffat tidigare på några familjehögtider. Jean bor i Pittenweem längs kusten. Det visade sig vara en idyllisk liten by med låga stenhus. Jean bodde centralt. Vi parkerade och satte på sittbrunnskapellet, man vet ju aldrig vad vädrets makter har i beredskap. Sätter man på det är i alla fall risken för regn betydligt mindre. Glömmer man det kan man räkna med störtkur....

Jean's hus låg på sydsidan om det lilla torget och husets baksida vette alltså mot havet. Då det också låg högt innebar det en fin utsikt. Vi var nu mittemot det ställe där vi dagen innan sett kyrkan klänga på en ö. Den kunde vi nu se på avstånd norrifrån från den idylliska lilla trädgården på baksidan av huset.

Jean är nu konstnär och målar efter att ha tillbringat livet som barnmorska och distriktssköterska.. Galleriet låg i det som tidigare varit garage, eller snarare vagnsbod, med tanke på att huset säkert var många hundra år gammalt. Man kan lugnt säga att hennes hem skilde sig en hel del från Pratts vi sett några timmar tidigare. Här var det små prång och utrymmen överallt och allt var fyllt med tavlor och prydnadsaker. Efter kaffe (fixat på AGA-spisen), fototittande och prat om gamla minnen skulle vi dra vidare. Lyckligtvis satt sittbrunnskapellet på, arbeten på torget hade dragit upp avsevärda mängder sand i luften, nu lyckligtvis på sittbrunnskapellet och inte i sittbrunnen och vår fina klädsel....

Vi åkte ner i nästa by, Cellardyke, och fick se en fin, idyllisk hamn. Av alla små hotell och restauranger kunde man förstå att detta var populärt turistmål. Vi fortsatte sedan A917 runt halvön och upp mot St Andrews. En för golfare inte helt okänd ort. Vi kan förmodligen anses som hädare som vare sig hade klubborna med eller stannade till. St Andrews visade sig vara en mycket gammal ort med en massa murar ock ruiner egentligen väl värd ett stopp men vi tyckte inte vi hade tid. Pitlochry väntade i bergen. Vi såg i alla fall banan och klubbhuset vid det artonde hålet från vägen. Skottland måste f ö vara ett paradiset för golfare, vi hade redan sett ett oräkneligt antal vackra golfbanor längs vår resväg.

St Michael's Inn vid en vägkorsning på vischan en bit från St Andrews lockade oss till en sen lunch. Fried Scampi blev det med en pint of lager därtill. Inte så dumt faktiskt, lätt och smakligt.

Nu var det en ny bro att åka över för att korsa ett större vatten, den här gången Firth of Tay. Bron ledde oss från Newport on Tay till Dundee. Skyarna hängde nu mörka över oss och det är ju alltid spännande i synnerhet när man skall åka igenom en stad med en massa hindrande rödljus. Vi hade tur igen och kom torra igenom och nu med kursen nordväst ut på väg A923.

Här heter landskapet Angus. Gissningsvis finns här en massa kossor med köttproduktion. I London har man ju fått lära sig att om man vill ha bra kött skall det vara "Angus beef". Efter en rondell lyckades jag komma ut på höger sida av vägen, jag kanske fick för mig att den var tvåfilig. En mötande FH12 fick mig snabbt att dra åt vänster.

Naturen ändrade sig nu långsamt från öppna landskap med får och kor till allt större trädungar och så småningom skog och bergig terräng. Det blev nästan som att åka i Alperna från Coupar Angus till Rattray och sedan på väg A92 till Bridge of Cally. Slingrande väg som sakta söker sig uppåt längs en porlande bäck. Här fanns inte fåren längre utan här var det snarare skogsbruk som gällde.

Vi vek nu av lite mer åt väster på A924 som skulle leda oss till Pitlochry. Det var en smal men utmärkt väg som tog oss allt högre upp i bergen. Trafik existerade egentligen inte alls. Naturen ändrade sig igen, skogen försvann (var vi över trädgränsen?) och ersattes av gröna hedar längs bergssidorna. Fåren dök upp igen.

Vid 5-tiden anlände vi till Pitlochry. Vid infarten lockades vi av en skylt om ett destilleri men man hade stängt när vi kom. Man skulle öppna igen nästa morgon. Pitlochry visade sig vara en turistort. Här var det hotell överallt. Orten

ligger i en djup dal med en flod, River Tummel. Här handlade det mycket om fiske (lax) och jakt. Och så whisky förstås med 2 destillerier.

Vi skulle bo på East Haugh House som skulle ligga vid den södra infarten. Trots att vi finkammade bebyggelsen söderut hittade vi inte hotellet. Ett besök i turistbyrån ledde oss rätt, det var en bra bit söder om bebyggelsen. Precis när vi svängde in kom våra vänner ikapp oss. Vi anlände precis samtidigt!

De övriga hade kört rakt norrut från Edinburgh till Perth. Man hade mött svåra regn så de hade cabbat på. De hade sedan kört upp på småvägar i bergen sydväst om Pitlochry och haft fantastiska scenerier. Ett besök på ett destilleri, Dewar's, hade man också hunnit med.

Hotellet visade sig vara ett ytterst charmerande sådan från 1600-talet byggt helt i stenblock med små annex intill med rum i. Rummen var mycket fina med utmärkta badrum. Med avståndet från byn fick det bli hotellets matsal för middagen. Den låg i en sk conservatory, en växthusliknande utbyggnad. Innanför låg baren där vi värmden upp inför maten.

Till min stora förvåning visste inte bartendern, en yngre kvinnlig sådan, vad en Dry Martini var för något. Både rätt Martini och gin fanns på hyllan men att dessa kunde kombineras var en fullständig nyhet för den unga damen. Jag försökte med James Bond mm för att få henne på spåret. Tyvärr gick det inte utan jag fick förklara. Hursomhelst så var den helt drickbar.

Restaurangen visade sig vara alldeles utmärkt. Liten och trevlig med ett "award winning" kök. Den stekta laxen, troligen från bygden, var verkligen utsökt. Importerade viner fanns också. Både hotell och restaurang var verkligen positiva överraskningar. Hotellet i Edinburgh hade fått oss att befara att den standard vi valt för resan kanske inte var så bra men det här lovade verkligen gott.

Utsökt nattsömn (även om vissa illasinnade kommentarer om snarkning förekom på en del håll) och sedan en perfekt frukost igen. Nercabbning i förekommande fall, in med packning och sedan iväg genom Pitlochry, förbi Bells destilleri, och uppåt bergen ett par kilometer för att komma till destilleriet där vi, Bibi och jag, hade varit vid dagen innan, som hade stängt. Att just det destilleriet lockade var för att det var Skottlands minsta. Det heter Edradour. Då vi visste var det låg tog vi tågen.

När vi kom dit hade man just öppnat och den första stora gruppen, tyskar, var på väg från samlingslokalen så vi hakade på. Vi kom nu till en ny

samlingslokal, tydligt gjord för trevliga kalas. Här bjöds vi direkt på varsitt glas med destilleriets produkt. Trots den tidiga timmen smakade den utmärkt, rund, mjuk, nästa sötaktig. Den godaste whisky jag någonsin druckit? Ja, kanske det, faktiskt, trots den tidigare favoriten Macallens goda smak.

Vi fick höra en presentation av företaget och sedan en trevlig video där en av de tre (!) anställda berättade om tillverkningen. Man är alltså bara tre personer i produktionen medan man har 12 guider! Sedan fick vi sex en egen kiltförsedd guide medan det stora tyskgänget tågade iväg på sin visning. Det innebar att vi fick en mycket trevlig och personlig visning. Med intresse fick vi höra hur de stora problemen med hembränning i Skottland p g a alldeles för hög beskattning av alkohol hade undanröjts genom att legalisera bränningen. Man kan undra om det skulle fungera i Värmland? Det visade sig att Edradour nu ägs av en större koncern som vill ha deras whisky för att ge smak åt andra whiskysorter. Det mesta som görs i Skottland är s k ”blended whisky” (=blandad!) då man mixar olika sorter för att få just den speciella smak märket skall ha. Endast en mindre del av vad Edradour producerar säljs som ”single malt”, dvs en ren sort utan inblandning av andra. Det var en sådan vi fått smaka så det blev naturligtvis inköp i butiken. Plus en liten bok om skotsk whisky att läsas vid något lämpligt tillfälle framöver.

Frågor om att det skulle vara något problem att köra bil i Skottland med en whisky innanför västen möttes med undran. Sålunda körde vi vidare och inte märkte heller vi några problem. Vår gula Indigo fick köra först, av någon anledning strejkade Helena när det gällde kartläsning. Kanske hade man varit på någon extra, oplanerad sightseeing dagen innan? Vi hittade i alla fall A9:an och drog nordväst ut. Vi följde den djupa dalgången, bergssidorna var trädbeklädda. Så småningom, precis som dagen innan, försvann träden och ersattes med hedlandskap. Gräs- eller ljungklädda. Fullt med får igen. En fantastiskt fin väg. Den slingrade i vida svängar upp genom bergen. Här var det en hel del trafik, vägen är den viktiga förbindelsen med Inverness.

Vi passerade en mycket lång och smal sjö, Loch Ericht. Vägen har nu svängt så att vi körde i nordostlig huvudriktning. Här fanns tydligen väsentliga dalgångar att ta hänsyn till vid vägens dragning. Det var bara små byar vi passerade. Vi stannade till på en fin, solig rastplats för att ta en fika. I termos medhavt kaffe från frukosten. Trots att vi är medlemmar i Gammel Danskens Vänner fick flaskan vara. Kanske det bara är whisky som är OK här? Det började blåsa upp och solen gick i moln så vi packade ihop och drog vidare. I Cambridge vek vägen åter mot nordväst. Här blev det skogigare igen och tecken på betydande träindustri fanns i form av bl a sågverk.

Att närma sig Inverness var en pampig syn. Vi kommer ner från bergen och kan se den djupa viken från Nordsjön, Moray Firth, som går ända in till Inverness. Det känns lite underligt att vi nu från mitten av Skottland åkte ytterligare västerut och träffar på Nordsjön som ligger öster om Skottland! Men så är det.

Nu är det lunchdags och centrum av Inverness ligger bra till. Vi svänger in i kolonn. Hur det nu kommer sig så är vi bara 2 bilar kvar av kolonnen när vi hittar en parkeringsplats. Någon Triumph ser vi inte hur vi än spanar mot det sista avtaget vi gjorde. Som tur är löser mobiltelefonerna problemet och så småningom kan vi dirigera in Per på parkeringen. I väntan på honom pratade vi lite med några andra svenskar som var ute och gjorde Skottland. Det är alltid bra att utbyta erfarenheter, kanske kan man få lite goda tips.

Vi vandrar sedan ut i staden. Efter att ha passerat igenom en gammal saluhall (eller heter det kanske basar när det är annat än matvaror som säljs?) hittar vi ett intressant ställe att äta på. En stor lokal med massor av grejer och skyltar av olika slag i alla hörn. Uppe i taket går ett elektriskt tåg i stort format fram och tillbaka. Det smakade bra i alla fall, vad det nu var vi åt. Jag minns inte riktigt annat än att ölen var bra. Var det hamburgare eller lasagne? Lite promenad igen efteråt på bl a gågatan. Efter några besök i affärer, Per köpte t ex en Triumph-modell han hade sett innan i basaren, var det återsamling på parkeringen.

Inverness var så långt norrut vi skulle komma, den korta restiden tvingade oss nu dra söderöver. Nu skulle vi åka sydväst längs Loch Ness för att så småningom nå västkusten för att följa den söderut. A82 hette vägen vi skulle följa längs västra sidan av den ytterst smala och långa sjön Loch Ness. Många skyltar och souvenirer påminde oss om sjöodjuret Nessie.

Det hade varit mycket snack om att bada i Loch Ness tidigare. Inte minst från Hustrun som gärna badar även om temperaturen enligt mig är obadbar. När vi körde längs sjön blev himlen allt svartare, för att inte säga blåsvart. Några skurar kom också men vi framhärdade nercabbat. På en massa ställen som vi passerade under resan var ena körbanan avstängd pga någon form av vägarbete (gräva ner bredband??) vilket gjorde att man reglerade trafiken med en ljussignal. En riktning i taget! Vid en sådan när vi naturligtvis hamnade vid rött öppnade skyarna sig. Snacka om ösregn! Haglen dunsade också ner! Som listiga förare av öppna roadsters har vi naturligtvis paraplyer tillgängliga i sittutrymmet. Vi fällde upp, vårt Indigo-paraply av god sittbrunnstäckande storlek. Jan och Birgitta hade tydligen inget sådant fint utan de fick nöja sig med ett Ferrari-paraply av god storlek. Grönt ljus, ihop med paraplyerna och iväg!

Plötsligt var vi i Port Augustus, Loch Ness var slut, ingen Hustru hade i sedvanlig ordning undrat om ”varför du aldrig kan stoppa, det skulle ju badas!”. Inte ett ljud i den riktningen. Kanske de mörka skyarna och det kolsvarta vattnet hade bidragit till en viss resistens mot badande just då? Ja, vem vet, i alla fall inte jag, hustrur är nu som dom är...

Vi hade hamnat bakom en Volvo Lastbil, en FL6, dvs en av den mindre sorten. Hursomhelst var det en rackare att stå på. Nu vill jag inte påstå att vi Indigo-förare hade det minsta problem att hänga med, det hade vi absolut inte. Däremot var farten underhållande god och eftersom vägen var bra kurvig rymdes den inom de 3.200 varv Per hade satt som gräns för Spitfirens överlevnad varför viss körglädje kunde upplevas.

Nordligaste delen av Skottland avdelas från resten av vatten, viken utanför Inverness (Moray Firth), Loch Ness, en å eller kanal till nästa sjö, Loch Lochy och sedan nästa å/kanal till en vik i Atlanten som av någon anledning verkar heta Loch (sjö!) Linnbe. Det är alltså vatten hela vägen genom Skottland mellan Nordsjön och Atlanten. Det är den vattenvägen vi följer.

Det är A82 som gäller. Efter Loch Ness och Fort Augustus hamnar vi på sydsidan om sjösystemet. Efter ett tag är det tvärstopp. Regn i luften och vi trevar efter våra paraplyer. Jag går fram till föraren av Volvo FL6:an och säger att den verkar gå ganska bra. Han ler stort (stolt?) och håller med om det. Han säger att begränsningen är 70 km/tim men att den går ju lite bättre än så....

Stoppet berodde på att 2 bilar krockat, någon hade kört ut på stora vägen utan att se sig för. När bärgaren och sopkvastarna gjort sitt fick vi dra vidare igen, i bakhasorna på FL6:an.

Efter en del dividerande och räknande hade vi ringt Oban och beställt hotell. Först hade vi funderat på Fort William men bestämt oss för att komma lite längre. Sträckan Fort William - Oban var en mycket trevlig sportbilsväg, kurvig, backig och med fin havsutsikt. Försumbar trafik. Till och med Triumph-takt kändes acceptabel. Regnen var nu dessutom bakom oss. Efter A82 ledde oss vägarna A828 och A85 till Oban.

Oban visade sig var en lite ort på kusten. Fiske naturligtvis men också turism redan för många år sedan. En centralort för förbindelser med de många öarna utanför. Vårt hotell hette Kelvin och det hittade vi snabbt nere vid hamnen. Hotellet verkade väl inte vara det allra bästa. Gammal tegelkåk som svartmålat med en del vitt. Rummen var OK med ganska fräscht möblemang.

Nu var vi vid havet och det var fisk som gällde som middagsmat. Hotellets matsal inbjöd inte utan vi frågade om råd. Jodå, en liten bit bort skulle det finnas en fiskrestaurang, Black Dream. Vi vandrade dit med en viss omväg för att se hamnen. Vi hittade den lätt och via en uppgång, välkaklad, hittade vi själva restaurangen.

Vi åt en god fiskmåltid med gott vitt vin. Efteråt var märkligt nog törsten svår så vi var tvungna att uppsöka en urgammal pub på andra sidan hamnen för att testa deras öl. Den var godkänd och slank ner.....Det är konstigt hur man kan få i sig acceptabla saker långt hemifrån!

Oban är inte bara en ort, det är också ett destilleri. Det hade vi sett vid infarten och faktiskt inte glömt. Efter sedvanlig excellent frukost (kanske behöver briter ingen annan ätlig mat efter sin frukost, är det dunkla skälet till deras miserabla matkultur????) delades sällskapet upp. Gissa!! Damerna mot närmaste affär där man kan köpa något alldeles nödvändigt i klädesväg medan herrarna fick offra sig och gå till destilleriet.

Här handlade det om the Oban Distillery mitt i centrum. Innan det kom dit var det inte mycket till centrum, där ser man vad spriten kan göra! Även detta visade sig vara ett litet destilleri men ändå oändligt mycket större än Edradour. Vi fördes runt i en intressant tur. Många kommentarer var identiska. "The angel's share", dvs det som under lagringen dunstar bort förklarades med sedvanligt skratt från åhörarna. Här erkände man att andelen som dunstade bort var väsentligt mindre än den skattereduktion man hade. Förhoppningsvis var fiskus inte bland åhörarna.... Naturligtvis fick vi smakprov, denna gång efter rundvandringen. Fullt drickbar, igen, men inte i klass med Edradour. Igen fick vi höra hur den större delen gick till ägarna, koncernen, för inblandning i deras olika blended whisky. Det blev inköp igen, kanske skulle sjörullningen till Göteborg göra den i klass med Edradour?

Vi behövde inte gå länge förrän vi såg några berg av kassar på gatan. De rörde sig med några inte helt okända damer vid handtagen. Vi kom nog strax efter grevens tid, tyvärr.....

Lyckligtvis var kassarna mjuka och vi slapp slapp släpvagnar. Allt kunde tryckas in i skuffarna och vi kunde dra vidare söderut. Nu på A 816. Kurvor, backar och fin asfalt. Kalas för en Indigo. Då det var svårt att hålla igen blev körningen något ryckig: dra iväg med njutning - glömma gasen tills en Triumph dök upp i backspegeln. - järnet igen - osv...

Helena hade sett något om en blomsterpark söder om Oban. Vi var nu på väg

dit. Vi hamnade bakom några bilar som i kurvigheten var omöjliga att passera. De skulle också dit, till Arduaine. En fantastiskt vacker park på sluttningarna mot havet. Den hade börjat som en privat park, bytt ägare till ett par bröder som lagt mycket energi och pengar i uppbyggnaden. Så småningom hade man skänkt det hela till Staten, som nu ägde den. Den visade sig vara fantastiskt vacker med bl a oändliga mängder rododendron av olika sorter. I en lucka i staketet kunde man läsa en upprörd skrift, en av bröderna som skänkt det hela till Staten var upprörd och hävdade att parken missköttes och att Staten inte alls uppfyllt villkoren vid övertagandet. Om nu parken var nergången och misskött kunde man bara undra hur den såg ut innan.

Liten lätt lunch på restaurangen vid parkens infart med härlig utsikt över havet och öarna utanför. Både Jan och Per är stora seglare och man kunde se något längtansfullt i blickarna utåt....

Av med sittbrunnskapellen igen (Spitfiren hade naturligtvis ingen sådan finess utan där gällde sufflettuppfällning, något enklare än på Indigon, men i alla fall). Som tur var hade vi satt på kapellen, det hade varit en skur medan vi var i parken. Nu körde vi vidare söderut på A816. Vi körde så långt vi kunde utan att komma till en återvändsväg. Det innebar att vid Lochgilphed tog vi av på A83 som snart skulle föra oss norrut på insidan av den halvö vi följt utsidan av.

Det var inte bara i den fina blomsterparken vi såg rododendron. Den växte vilt i stora mängder längs vägarna. Det är nog inte utan att Golfströmmen har sin inverkan på växtligheten här, varm luft och vatten.

Vi kör nu på en mycket trevlig väg längs vattnet och snart kan vi se på stranden tvärsöver viken den väg vi snart skall åka söderut på. Det är en riktigt slalomåkning bland halvöar och vikar! Inte fågelvägen precis men vi får se mycket. Inveraray sprudlar av turister och folkliv.

Strax efter att vi rundat innersta änden av viken Loch Fyne tar vi av på A815 så att vi följer vikens östra strand söderöver. Inveraray kan vi se igen men nu från sjösidan. I Strachur viker A815 av för att korsa halvön vi är på och vi följer den. En stor del av den sträckan följer vägen en lång och smal sjö (Loch Long!). Det var allt bra nära att halvön blivit en ö! Små båtar och stugor kantar sjön. I övrigt är det skogsmark.

Efter kanske 2 mil från det vi lämnade havet ser vi saltvatten igen. Vi hade på kartan sett att från Hunters Quay skulle det gå färja tvärsöver viken till det som skulle kunna kallas fastlandet. Viken är Firth of Clyde som leder in till Glasgow. Vi ville undvika att spilla vår dyrbara tid på att krångla oss genom

Glasgow, därför verkade detta vara en bra lösning.

Vi följde stranden i Hunters Quay och passerade gamla hotell. Snart såg vi färjeläget och, minsann, det låg en färja inne. Vi körde rakt ombord och den kastade nästan omedelbart loss. Skyarna var kolsvarta och lovade regn och dessutom blåste det friskt. Vi undrade länge vart man var på väg med oss. Styrmannen verkade bara ha 2 lägen på ratten: fullt vänster eller fullt höger. Eller var det han som var full själv? Vi zickzackade över i 20 minuter till andra sidan. Kanske var det väldigt strömt med blandade riktningar? Vi passade på att förtära medhavd fika för att värma upp oss.

I alla fall kom vi iland efter bara några få droppar regn. Nu gällde det att få upp farten! Det gjorde vi på A78 rakt söderut längs vattnet - som vanligt. Här var det betydligt mer trafik än vi haft tidigare. Här var det ganska slätt land med många orter. Det gjorde att man hade en del motorvägssträckor här. Det här var vår näst sista dag och för att hinna till färjan hade vi beställt hotell i Castle Douglas och dit var det fortfarande en bra bit kvar, därför kände vi tvånget att köra lite motorväg också. Man kan inte säga att dessa var de roligaste. Här kommer vi i fina sportbilar och allt som rör sig, utom en viss Triumph, blåser förbi oss. Både vi i bilarna och bilarna själva ville nog av och till kunna få på sig lösskägg för att inte bli igenkända.

Vi rundade de större orterna Irvine och Ayr. Vid den senare tog vi av åt vänster, åt sydost, på väg A713. Inte långt från Ayr ändrade landskapet sig radikalt, igen. Nu blev det öde igen, nästan ingen bebyggelse, småkuperat längs vägen medan höjderna reste sig på sidorna. Gröna hedar igen som om vi vore över trädgränsen vilket inte var fallet. Stengårdsgårdar och får, får och åter får.

Den här vägen ledde rakt till Castle Douglas varför jag lät mig lockas med när en Ford Focus kom susandes och ville visa hur fort det gick att köra på den här vägen. Kul! Tyckte i alla fall jag. Längs vägen passerade vi några semesterställen vid vackra sjöar. Inte förrän vi närmade oss Castle Douglas blev det civilisation igen. Vi kom rakt in på korsningen mitt i stan, vi tog vänster och snart såg vi flaggorna på det svartmålade hotellet. Hotel Imperial. Vi hade beställt per telefon när vi var på färjan.

Vi välkomnades, ja, Spitfiren så småningom, dvs. Man hade en bakgård som vi fick köra runt kvarteret för att nå. Det visade sig att det fanns precis 3 platser under tak! Perfekt! En pöl från en flödande SU-förgasare oroade bara en liten stund.

Hotellet visade sig vara mycket fint, mycket fina rum. Baren var det inget fel på

och inte heller matsalen där vi åt en utsökt middag. Dagen efter råkade jag fylla år. Hustrun hade väl skvallrat vilket lett till att Jan och Per redan varit hos byns bagare och fått en liten tårta gjord med inskriptionen ”Grattis Bengt!”. Det var verkligen en trevlig överraskning. Bacon, korv och ägg följdes nu av tårta och kaffe!

När vi skulle betala fick vi en reprimand för att vi vid beställningen inte sagt att vi hade vouchers! Vi hade hört något liknande på något av de andra ställena också. Det visar bara att man aldrig skall tala om att man har vouchers! Antagligen har man sämre rum för dessa kunder. Hursomhelst, hotellet var mycket bra och dit kommer man gärna tillbaka.

Nu gällde det att ta sig till Newcastle och färjan som skulle avsegla på eftermiddagen. Vi skulle i princip köra rakt österut. Vi tog A75 riktning Dumfries som vi körde in i. Man hade pyntat en del där, inte för att vi kom tror jag utan för att Prince Charles skulle komma på besök.

Strax norr om vår färdväg kunde vi se ortsnamnet Lockerbie. Välkänt men inte för något trevligt, det var där PanAms jumbo på väg mot Detroit störtade efter bombattentat av, som man tror, libyer.

Vi fortsatte på A75:an. Vi hade sett att vi skulle passera en ort som hette Annan vilket ledde till en del Göteborgs-vitsande typ: om vi skulle ta en annan väg eller om vi skulle fika där, dvs ta en Coffee Annan. Nu gjorde vi inte det utan susade(?) förbi. Just före gränsen passerade vi en ort, Gretna Green. Hustrun som är beläst sade att i alla böcker där de kära tu skall rymma från London för att gifta sig alltid åkte till just till Gretna Green, det var första orten på den skotska sidan där reglerna var liberalare för akut giftassugna.

A6071 förde oss in i England. I Longtown kunde vi se en riktig gammaldags järnhandel (Hardware store), full i allehanda grejer. Vidare till Brampton och strax därefter ut på A69 som skulle föra oss hela vägen till Newcastle.

Vi stannade till på en rastplats för att dricka vårt kaffe. Vi hann knappt mer än hålla upp förrän skyarna öppnade sig. Det var bara att packa ihop och dra vidare, nercabbat förstås.

Vi lyckades hitta till hamnen via ett antal avtag på olika vägar genom Newcastle. Skyarna var mycket hotfulla och mörka men på något vis lyckades vi hela tiden få dem att dela sig just över oss så vi kom fram till färjan torra och fina. Incheckning och sedan promenad ut igen till en restaurang för att få lite lunch och kanske en pint. Det var inget publikt utan kunde legat

varsomhelst i USA! Maten var OK och ölen likaså.

Vi med sportbilar sorterades bort vid ombordkörningen och fick köra ombord sist av alla. Jag fastnade med ett tydligt klonk. Bilen satt som i ett skruvstäd och hjulen bara spann oavsett vilket håll jag försökte köra åt. Efter ett antal liggande herrar och plankstumpar kom jag ombord och de andra också. Bl a en kille som hade hämtat sin Porsche Boxter i England efter att ha jobbat ett tag i Australien. Nu skulle han till Volvo och jobba på deras designavdelning.

Ute till havs klarnade det upp och vi hade åter en fin överresa utan sjögång och i fullt solsken. Luften var dock sval så det gällde att sitta i lä. Följande morgon lade vi till i Kristiansand igen. Samma snabbfärja låg vid kajen. Vi blev liggandes ett bra tag innan vi kom iväg.

Vi kom sedan att passera alldeles utanför Skagen. Det kändes som en omväg men om man tittade på kartan går faktiskt fågelvägen Kristiansand - Göteborg precis utanför Grenen vid Skagen.

Inloppet till Göteborg är alltid lika fascinerande med sina kobbar med ensliga stugor och fyrar. Vi klarade oss från att hälsa på någon av dessa närmare och kunde välbehållna åka iland i Skandiahamnen klockan 17:00, på tidtabell. Nu hade vi fått lite inblick i vad Skottland egentligen är. Vi var alla överens om att detta bara var en försmak som skulle följas av förnyade besök med lite bättre om tid. 139 mil och 125 liter bensin hade det blivit den här gången.